

LUCINDA
RILEY

CELE ȘAPTE SURORI
POVESTEA MAIEI

Traducere din limba engleză
GABRIELA TĂNASE

București
2019

Capitolul 1

Nu voi uita niciodată unde anume eram când am aflat năpraznica veste a morții tatălui: în frumoasa grădină din Londra a unei vechi amice de liceu, care se dusesse să-și ia copilul de la grădiniță. Țineam în poală un exemplar din romanul *Penelopiada* și mă bucuram din plin de razele calde ale soarelui de iunie.

Calmul din jur mă făcea să mă felicit pentru că avusesem ideea de a veni aici. Bobocii de clematite se desfăceau chiar sub ochii mei într-o explozie de culoare, când, deodată, am auzit sunând telefonul mobil. Am văzut că era Marina.

– Bună, Ma, ce faci? am întrebat-o pe un ton cald, sperând să remarce acest lucru.

– Maia, eu...

Marina s-a oprit brusc, și imediat mi-am dat seama că ceva nu era deloc în regulă.

– Ce-i?

– Maia, nu-mi vine deloc ușor să-ți spun, dar tatăl tău a suferit un atac de cord ieri după-amiază, aici, acasă și... a decedat în zori.

Am amuțit, în timp ce prin cap îmi treceau tot felul de gânduri, unele de-a dreptul ridicule, primul fiind acela că, nu se știe de ce, Marina se ținea de glume proaste.

– Maia, te-am sunat mai întâi pe tine pentru că ești cea mai mare. Te-aș mai ruga să-mi spui dacă preferi să le anunți tu pe surorile tale sau o fac eu.

Nu-mi găseam cuvintele, știind acum în mod clar că Marina, draga, iubita mea Marina, cea care-mi fusese ca o mamă, n-ar fi glumit niciodată cu așa ceva. Așadar, era adevărat. În acel moment, am simțit că-mi fuge pământul de sub picioare.

– Maia, spune ceva, te rog! Știi că e groaznic, dar a trebuit să te sun. Numai Dumnezeu știe cum vor reacționa surorile tale.

Simțeam suferința din vocea ei, dându-mi seama că avea nevoie de tot sprijinul meu la fel cum aveam și eu nevoie de al ei. Așa că am încercat să-mi revin și s-o asigur că totul este în regulă.

– Ma, sigur că le voi suna eu pe fete, deși nu prea știi pe unde sunt acum. Mi se pare că Ally se pregătește pentru o regată.

Am continuat conversația, întrebându-ne pe unde ar putea fi de găsit surorile mele mai mici, de parcă ne pregăteam să le invităm la o petrecere, nu la o înmormântare. Întreaga situație părea suprarrealistă.

– Când crezi că vom putea organiza funeraliile? Având în vedere că Electra este la Los Angeles, și Ally undeva pe mări și oceane, probabil că nu mai devreme de săptămâna viitoare.

– Ei bine... ezită Marina. Poate cel mai bine ar fi să discutăm despre asta când te întorci acasă. Nu e nici o grabă, așa că, dacă vrei să mai stai vreo două zile la Londra, poți s-o faci. Oricum, nu mai este nimic de făcut pentru el...

Vocea ei tristă s-a stins.

– Ma, categoric voi lua primul avion spre Geneva! Sun imediat la aeroport și pe urmă încerc să vorbesc cu fetele.

– Doamne, cât de mult regret! *Chéri*, știu cât țineai la el.

– Da, i-am spus, simțind că tot calmul de dinainte mă părăsește subit, de parcă intram în ochiul unui uragan. Te sun să te anunț când sosesc.

– Ai grijă de tine, Maia! Știi că îți e teribil de greu.

Am închis telefonul și, înainte ca furtuna din inima mea să mă înghită cu totul, am fugit sus, pe scări, în dormitorul meu, ca să-mi iau pașaportul și să sun la compania aeriană. În timp ce așteptam să se elibereze unul dintre agenții de turism, mă uitam la patul din care sărisem de dimineață pregătită doar pentru o zi obișnuită de vacanță.

Slavă Domnului că ființele umane nu sunt înzestrate cu harul de a-și citi viitorul.

Tonul oficial al femeii care mi-a răspuns într-un târziu mă călca rău pe nervi, oferindu-mi toate acele detalii despre zboruri arhipline, penalizări și cărți de credit. În final, am obținut cu greu un loc în avionul de ora patru spre Geneva, ceea ce însemna că trebuia să-mi arunc imediat lucrurile în geanta de mână și să iau un taxi spre Heathrow. Desenul floral de pe tapetul din fața mea părea că alunecă în sus și-n jos prin fața ochilor mei.

– S-a dus, am spus eu într-o șoaptă. S-a dus pentru totdeauna. Nu-l voi mai revedea niciodată.

Mă așteptam să izbucnesc în plâns, dar am constatat cu surprindere că n-a fost așa. Stăteam cu capul plecat, complet amorțită, încercând să-mi pun ordine în gânduri. Îmi era groază de momentul în care va trebui să-mi anunț surorile – pe toate cinci. Trebuia să încep cu una dintre ele și, desigur, am ales-o pe Tiggy, penultima dintre noi, de care mă simțeam deosebit de atașată.

Cu degete tremurânde, i-am căutat numărul de telefon în agendă și l-am apelat. Când mi-a răspuns robotul, m-am bâlbâit, rugând-o să mă sune urgent. Știam că lucrează undeva în Scoția, într-un centru pentru îngrijirea puilor de căprioară.

Cât despre celelalte surori... reacțiile lor vor fi cu siguranță diferite, așteptându-mă la indiferență, dar și la izbucniri dramatice.

Dat fiind că nu eram sigură cum vor reacționa, am preferat să recurg la un gest laș, și anume să le trimit câte un SMS, să mă sune cât mai curând. Pe urmă mi-am împachetat rapid lucrurile și am coborât scara îngustă spre bucătărie, ca să-i las un bilet lui Jenny, s-o informez despre plecarea mea intempestivă.

Am ieșit din casă, sperând că voi da peste unul dintr-acele taxiuri negre, londoneze, strivind sub tălpi frunzele uscate, căzute pe asfaltul trotuarului din Chelsea, la fel ca oricare alt trecător. Cred că am răspuns și la salutul unui vecin care-și plimba câinele. Chiar i-am zâmbit.

Am reușit să găsesc un taxi pe aglomerata stradă King's Road, m-am urcat și i-am cerut șoferului să mă ducă la Aeroportul Heathrow.

Nimeni nu știa prin ce treceam eu acum. Și nimeni nu va ști.

Peste cinci ore, în timp ce soarele apunea deasupra lacului Geneva, am ajuns la pontonul nostru privat de pe malul unde se afla casa noastră.

Christian era deja acolo, așteptându-mă la bordul șalupei noastre Riva. Și după figura pe care o avea, mi-am dat seama că aflase vestea.

– Ce mai faci, domnișoară Maia? m-a întrebat, privindu-mă cu ochii lui albaștri, plini de compasiune, după care mi-a prins mâna ca să mă ajute să urc la bord.

– Îmi pare bine... că am ajuns aici, i-am răspuns pe un ton neutru și m-am așezat în spatele bărcii, pe canapeaua curbată, acoperită cu perne din piele crem.

De obicei, stăteam alături de Christian în față, botul ascuțit al ambarcațiunii despicând valurile în cele douăzeci de minute cât dura drumul spre casă. Dar acum simțeam nevoia să fiu singură. În timp ce Christian pornea motorul, soarele se oglindea în ferestrele vilelor fabuloase ridicate de jur împrejurul lacului. Deseori, mi se părea că în acel loc pătrund într-o lume mirifică, ruptă de realitate.

Lumea lui Pa Salt, tatăl nostru cu miros de sare de mare.

Am simțit cum lacrimile îmi înțepă ochii, amintindu-mi porecla tatălui meu, pe care i-o dădusem eu pe când eram mică. Iubea ambarcațiunile cu pânze și, când revenea acasă, aducea cu el tot aerul proaspăt al oceanului. Porecla a prins, așa că surorile mele au început să îl strige la fel.

În timp ce șalupa prindea viteză și vântul cald îmi răvășea părul, îmi veneau în minte nenumăratele călătorii spre Atlantis, castelul de poveste al lui Pa Salt. Inaccessibil pe uscat, plasat pe un promontoriu privat, un șir de creste muntoase ridicându-se în spatele lui, puteai ajunge acolo numai pe apă. Cei mai apropiați vecini erau la kilometri distanță, astfel că Atlantis, izolat de lume, era regatul nostru privat. Totul la el era magic, de parcă Pa Salt și noi, fiicele lui, duceam o existență vrăjită.

Pa Salt ne adoptase pe toate, încă din fașă, din toate cele patru colțuri ale lumii, luându-ne sub aripa lui protectoare. Fiecare dintre noi eram, așa cum îi plăcea tatei să spună, specială, diferită... toate

fetele lui. Ne botezase cu numele celor șapte stele din constelația lui favorită, Șapte surori (Pleiadele), Maia fiind prima și cea mai mare dintre ele.

De mică mă lua cu el în domul de sticlă al observatorului astronomic instalat în vârful castelului, mă sălta în sus cu mâinile lui mari și puternice și-mi arăta la telescop cerul nopții.

– Uită-te acolo, Maia, mă îndemna el, vezi splendida stea strălucitoare al cărei nume îl porți tu?

Sigur că o vedeam. Îmi povestea legende legate de numele noastre, dar aproape că nu-l auzeam, bucurându-mă din plin că mă aflu în brațele lui, un moment rar și foarte special, când simțeam că-mi aparține numai mie.

De-abia târziu mi-am dat seama că Marina, despre care credeam că este mama mea – chiar o strigam mami –, era, de fapt, o dădacă angajată de Pa ca să aibă grijă de mine, el fiind plecat mult timp. Sigur, cu timpul, Marina a însemnat mult mai mult pentru noi, fetele. Ea ne-a șters lacrimile, ne-a dăscălit cum să ne purtăm la masă și ne-a îndrumat în timpul adolescenței.

A fost mereu prezentă în viețile noastre și n-aș fi putut s-o iubesc mai mult nici dacă mi-ar fi fost mamă biologică.

Am petrecut primii trei ani de existență alături de Marina în castelul nostru vrăjit de pe malul lacului Geneva, în timp ce Pa Salt călătorea mai tot timpul peste mări și oceane, ocupat cu afacerile sale. Și, pe urmă, au început să apară surorile mele mai mici, una după alta.

Când se întorcea acasă, Pa obișnuia să îmi aducă câte un cadou. La auzul motorului șalupei, alergam în jos, pe pajiște, printre copaci, ca să-l îmbrățișez. Ca orice copil, de-abia așteptam să văd ce scoate din buzunarele lui magice. Spre deosebire de alte dați, într-una din zile, după ce mi-a oferit un ren superb sculptat din lemn, asigurându-mă că provenea direct din atelierul lui Moș Crăciun de la Polul Nord, o femeie în uniformă s-a ivit în spatele lui, ținând ceva în brațe. O chestie care se mișca întruna sub un șal mare.

– Maia, de data asta ți-am mai adus un cadou. Special. De acum înainte vei avea o soră. M-a săltat în sus, tot numai un zâmbet. Așa că nu vei mai fi singură când voi fi eu plecat.

Respect Din acel moment, viața mea s-a schimbat complet. După câteva săptămâni, dacă fetiței a dispărut, și Marina a preluat sarcina îngrijirii bebelușului. Nu înțelegeam nicicum ce fel de cadou putea fi fătura aceea mică, roșie și urlătoare, care mirosea uneori urât și atrăgea toată atenția asupra ei. Asta, până în ziua în care Alcyone – botezată astfel după cea de-a doua stea din constelația Șapte surori – mi-a zâmbit din scaunul ei înalt de la masă.

– Ia te uită, știe cine sunt! i-am spus mirată Marinei care o hrănea cu lingurița.

– Sigur că știe, Maia dragă. Ești sora ei mai mare, cea pe care o va admira mereu. Depinde numai de tine s-o înveți toate lucrurile pe care le știi tu.

În câțiva ani, Ally a devenit umbra mea, se ținea după mine peste tot, ceea ce îmi plăcea, dar mă și enerva în egală măsură.

– Maia, așteaptă-mă! striga după mine, alergând cu picioarele ei ca să mă prindă din urmă.

Chiar dacă Ally, după cum o poreclisem, îmi tulburase inițial existența bucolică de la Atlantis, n-aș fi putut să-mi doresc o companie mai iubitoare și mai dulce. Aproape că nu plângea niciodată și nici nu bătea nervoasă din picioare ca alți copilași de vârsta ei. Cu bucele ei roșcat-aurii și ochii mari, albaștri, Ally avea un șarm natural, care avea darul să atragă atenția tuturor, inclusiv a tatălui nostru. Când se înapoia din vreo călătorie lungă, ochii lui se luminau la vederea ei, făcându-mă geloasă. În timp ce eu eram timidă și rezervată cu străinii, Ally era deschisă și gata să se încreadă în oricine, motiv pentru care era îndrăgită de toată lumea.

În plus, făcea parte dintre acei copii dăruți cu toate talentele posibile, mai ales la muzică și la orice sport acvatic. Îmi aduc aminte cum Pa o învăța să înoate în imensul nostru bazin și, pe când eu mă luptam din greu să mă mențin la suprafața apei, fiindu-mi tot timpul teamă că mă duc la fund, sora mea mai mică zburda în piscină ca o sirenă înăscută. Și, în timp ce eu nu-mi găseam locul pe *Titan*, frumosul iaht al lui Pa, pregătit să înfrunte inclusiv valurile oceanului, Ally îl implora să iasă pe lac cu ambarcațiunea noastră de dimensiuni mai mici, *Laser*, ancorată la docul privat. Stăteam încovoiată la provă,

iar tati și Ally manevrau pe rând cârma, vasul accelerând pe oglinda apei. Pasiunea lor comună pentru iahting crease între ei o legătură specială.

Deși Ally a studiat muzica la Conservatorul din Geneva, fiind o flautistă talentată și ar fi putut să își construiască o carieră într-o orchestră profesionistă, a ales până la urmă domeniul nautic, după obținerea diplomei. Lua acum parte la diverse regate și reprezentase Elveția în mai multe rânduri.

Pe când Ally a împlinit trei ani, Pa a venit acasă cu următoarea noastră soră, care a primit numele de Asterope, cea de-a treia stea din aceeași constelație.

– Dar îi vom spune Star, a declarat Pa, zâmbindu-i Marinei, iar eu și Ally o studiam curioase pe nou-venită, ghemuită în coșulețul ei.

Pe atunci, luam lecții în particular, dimineața, cu un profesor, așa că sosirea ei m-a afectat mai puțin decât cea a lui Ally. Apoi, peste numai șase luni, a apărut un alt bebeluș, o fetiță în vârstă de trei luni pe nume Celaeno, scurtat imediat de Ally în CeCe.

Între Star și CeCe erau doar trei luni diferență și încă de la început s-a format o relație foarte strânsă între ele. Se purtau ca niște gemene, vorbind pe limba lor, continuând până în ziua de azi să comunice într-un limbaj aparte. Trăiau în lumea lor, deosebită de a noastră. Chiar și în prezent, la cei douăzeci de ani cât au, lucrurile nu s-au schimbat. CeCe, cea mai mare din ele două, era mereu șefa în relația cu Star; era îndesată și cu pielea alunie, contrastând izbitor cu Star, palidă și slăbuță.

Anul următor, a fost adus în familie încă un bebeluș: Taygete, pe care am poreclit-o Tiggy, pentru că părul ei negru, scurt o făcea să arate ca un arici din cunoscuta poveste a lui Beatrix Potter.

Aveam de acum șapte ani și m-am legat de Tiggy de cum am pus ochii pe ea. A fost cea mai plăpândă dintre noi, suferind de toate bolile copilăriei, dar de mică a dat dovadă de stoicism și resemnare. Când Pa a adus acasă încă o fetiță, pe nume Electra, doar câteva luni mai târziu, Marina, epuizată, mă ruga să stau adesea cu Tiggy, care tușea și avea febră. Diagnosticată cu astm, copila ieșea rareori din

casă, fiindcă, mai cu seamă iarna, aerul rece și ceața densă de la Geneva îi afectau negativ starea de sănătate.

Electra, cea mai mică dintre noi, avea un nume ce i se potrivea mănuișă. În acel moment, eram deja obișnuită cu bebelușii și cu toanele lor, dar cea mai mică soră a mea reprezenta cea mai mare provocare posibilă. Parcă electriza totul în jur. Avea capacitatea înăscută de a da instantaneu din răs în plâns și invers, și casa noastră, până atunci liniștită, răsună de țipetele ei ascuțite. Nu scăpam nicăieri de crizele ei de isterie, și temperamentul acesta aprig al ei nu s-a atenuat în timp.

Eu, Ally și Tiggy o porecliserăm în secret „Fițoasă”. Stăteam ca pe ace când eram în preajma ei, ca nu cumva să înceapă să se tăvălească pe jos, într-un acces de furie. Sinceră să fiu, aveam momente când o uram pentru că distrugea armonia de la Atlantis.

Totuși, recunosc că după ce a crescut, Electra era prima dispusă să-ți sară în ajutor la necaz. Dădea dovadă deopotrivă de un egoism feroce, dar și de o generozitate fără margini.

După Electra, ne așteptam să mai apară o stea în familia noastră, cea de-a șaptea. Constelația preferată a lui Pa Salt n-ar fi fost completă fără ea. Îi știam până și numele – Merope –, întrebându-ne cum va arăta. Dar a trecut un an, pe urmă al doilea și al treilea, fără ca vreun bebeluș să-și mai facă apariția printre noi.

Nu pot să uit seara când, la paisprezece ani, stăteam alături de Pa în observatorul astronomic. Așteptam o eclipsă care, potrivit spuselor lui, era un moment de răscruce pentru omenire, aducător de multe schimbări.

– Pa, l-am întrebat, când o aduci acasă pe cea de-a șaptea noastră soră?

Dintr-odată, mi s-a părut că se crispează. Arăta de parcă purta tot globul pe umerii lui lați. Deși nu s-a întors spre mine, concentrat să orienteze telescopul spre locul eclipsei, mi-am dat seama că întreba-rea îl afectase profund.

– Nu, Maia, nu va veni. Fiindcă n-am găsit-o.

*

Eram acum foarte aproape de casa de pe malul lacului și, după ce am trecut de perdeaua deasă de molizi care o apăra de ochii curioșilor, am zărit-o pe Marina pe chei și am simțit dispariția lui Pa ca pe un cui ascuțit înfipt în inimă.

După ce crease un regat magic pentru noi, prințesele lui, acel om nu mai era printre noi.